

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 stycznia 2023 r.

DIH-3.707.155.2022.AL

DECYZJA DIH-III/161/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 9 listopada 2022 r. nr PO.304.C.204.2022.DB (nr akt sprawy: DS.8361.141.2022), nakładającej na przedsiębiorcę Eugeniusza Guzka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Eugeniusz Guzek w Siedlcach, karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178) z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. braku uwidocznienia cen dla 20 partii towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

18 sierpnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z 18 sierpnia 2022 r., przeprowadzili kontrolę w punkcie sprzedaży na stoisku z odzieżą dziecięcą na targowisku miejskim przy [...] w Sokołowie Podlaskim, należącym do przedsiębiorcy [...], zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż zgodnie z art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz.162, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, zawiadomienia nie stosuje się wobec działalności gospodarczej przedsiębiorców w zakresie obejmującym sprzedaż dokonywaną poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach).

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy. Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, inspektorzy okazali przedsiębiorcy legitymacje służbowe oraz doręczyli

przedsiębiorcy upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”, w odniesieniu do 100 rodzajów towarów (odzieży dziecięcej) i stanowiących 100% oferty.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że przy 20 rodzajach towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży na sztuki brak było uwidocznionych cen sprzedaży. Zakwestionowane towary zostały wykazane w załączniku nr 1 do protokołu kontroli i są to:

- 1) koszula dziewczęca Sun 140,
- 2) spódnica dziewczęca Sun tiulowa,
- 3) ogrodniczki dziewczęce F26,
- 4) bluzka dziewczęca PKWiU,
- 5) bluzka dziewczęca ATUT,
- 6) spodnie dziewczęce Carmen,
- 7) spodnie dziewczęce Pati,
- 8) bluza dziewczęca TESS?,
- 9) koszulka dziewczęca Żarek,
- 10) bluzka dziewczęca KiZ,
- 11) spódniczka dziewczęca Janrnar,
- 12) spódnica dziewczęca Pati,
- 13) koszulka dziewczęca Carmen,
- 14) bluzka dziewczęca Żarek,
- 15) spódnica dziewczęca DiG,
- 16) koszula dziewczęca Pati,
- 17) bluzka dziewczęca SUGAR,
- 18) bluzka dziewczęca Viollen,
- 19) spodnie dziewczęce Anbor,
- 20) legginsy dziewczęce PiK.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Ponadto stwierdzono, że zakwestionowane towary nie są objęte wymogiem uwidaczniania cen jednostkowych, gdyż cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży, co jest zgodne z § 7 pkt 1 tego rozporządzenia.

Przedsiębiorca brakujące ceny uzupełnił w trakcie kontroli.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 18 grudnia 2022 r. (nr akt kontroli: DS.8361.141.2022) oraz w załączniku nr 1 do tego protokołu.

Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”.

W związku z powyższym, pismem z 10 października 2022 r. nr PO.304.C.204.2022.DB, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), zwanej dalej „kpa”, Mazowiecki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. braku uwidocznienia cen dla 20 partii towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży, informując również o przysługującym mu prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto w piśmie tym zobowiązał go do przekazania informacji o wielkości jego obrotów i przychodu za rok ubiegły, mając na uwadze treść art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast 19 października 2022 r. przekazała za pośrednictwem poczty (data wpływu: 25 października 2022 r.) żądane informacje w postaci zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za 2021 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z 9 listopada 2022 r. nr PO.304.C.204.2022.DB (nr akt sprawy: DS.8361.141.2022) nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach za niewykonanie obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. braku uwidocznienia cen dla 20 partii towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży. Decyzja ta została doręczona stronie 17 listopada 2022 r.

30 listopada 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie przedsiębiorcy z 22 listopada 2022 r. od ww. decyzji, w którym m.in. wniosła o zmianę tej decyzji na mniej uciążliwą, tj. o zmniejszenie wymierzonej jej kary pieniężnej.

Pismem z 5 grudnia 2022 r., Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie 12 grudnia 2022 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Od 1 stycznia 2023 r. obowiązuje ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r. poz. 2581). Zgodnie z art. 10 tej ustawy, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, tj. ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, tj. przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz przepisy rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (pkt 1), czyli innymi słowy cenę sprzedaży, zaś przez cenę jednostkową towaru (usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach (pkt 2).

W świetle § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. W myśl § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolicie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują odstępiania od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (pkt 1) lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (pkt 2).

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży na stoisku z odzieżą dziecięcą na targowisku miejskim w Sokołowie Podlaskim, należącym do przedsiębiorcy [...], inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że przy 20 partiach towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży na 100 objętych kontrolą nie uwidoczniło cen, co stanowiło naruszenie obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 4 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, decyzją z 9 listopada 2022 r. nr PO.304.C.204.2022.DB, Mazowiecki WIIH nałożył karę pieniężną w wysokości 1 300 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli w zakresie braku uwidocznienia cen przy 20 rodzajach odzieży dziecięcej, tylko podniosła, że została zbyt surowo ukarana, w związku z czym wniosła o zmianę tej decyzji na mniej uciążliwą, tj. o zmniejszenie wymierzonej jej kary pieniężnej. Podniosła, że zaskarżona decyzja poważnie uszczupli jej budżet, gdyż obecnie jednym źródłem jej utrzymania jest niewielka emerytura, która nie zaspokaja jej podstawowych potrzeb życiowych. Wskazała, że prowadzona działalność gospodarcza dotychczas pozwalała jej na normalne funkcjonowanie w społeczeństwie, przy czym z uwagi na pogarszający się ostatnio stan zdrowia, była zmuszona z niej zrezygnować na bliżej nieokreślony czas. Zaznaczyła, że w dniu kontroli z uwagi na problemy zdrowotne, była zmuszona do częstego przerywania swojej pracy i z tego powodu nie zdążyła oznakować ceną całego towaru, który otrzymała dzień wcześniej. Jej zdaniem, wydana decyzja przyczyni się do obniżenia jej dochodów, a tym samym pozbawi ją dodatkowych środków niewiązanych, pozwalających na poprawę jakości życia. Do odwołania strona dołączyła kartę informacyjną z leczenia szpitalnego.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które ponad wszelką wątpliwość wskazują na niewykonanie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen towarów, wynikających z art. 4 ust. 1 tej ustawy. Nałożona na stronę kara pieniężna jest typową karą administracyjną, której zastosowanie jest możliwe w razie zaistnienia stanu

niezgodnego z prawem, a odpowiedzialność administracyjna, jaka z tego tytułu powstaje, ma charakter obiektywny i opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania nałożonych prawem obowiązków.

Zaznaczyć należy, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie przewidują możliwości badania przez wojewódzkiego inspektora IH istnienia winy (umyślnej lub nieumyślnej), bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego stwierdzono nieprawidłowości. Tym samym, niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, w każdym przypadku będzie skutkowało wydaniem przez wojewódzkiego inspektora IH decyzji administracyjnej, tj. decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej przy uwzględnieniu przesłanek miarkowania tej kary (art. 6 ust. 1 i 3 tej ustawy), albo w przypadku stwierdzenia, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa - decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu (art. 189f § 1 pkt 1 kpa). Nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając na uwadze charakter tego typu odpowiedzialności, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu (tj. problemy zdrowotne), wskutek których doszło do naruszenia prawa, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalnie działający na rynku podmiot, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznic informacje o cenach towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona w odniesieniu do 20 rodzajów towarów włókienniczych (spośród 100) oferowanych do sprzedaży, nie wykonała powyższego obowiązku, co stanowiło wystarczającą przesłankę do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tym przepisem, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, tj. stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, a także wielkości jego obrotów i przychodu (a nie dochodu), stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 300 zł, która stanowi 6,5% górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, uznając ją za zbyt surową, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że Mazowiecki WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki, mające wpływ na wymiar tej kary.

Odnosząc się do stopnia naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że stwierdzone nieprawidłowości, polegające na braku uwidocznienia cen sprzedaży, dotyczyły 20 partii towarów włókienniczych znajdujących się w ofercie sprzedaży (zakwestionowano uwidacznianie cen 20% skontrolowanych towarów), co godziło w interesy konsumentów, uniemożliwiając im dokonanie świadomego wyboru przy podejmowaniu decyzji o zakupie towaru. Należy zatem przychylić się do stanowiska

organu pierwszej instancji, że mimo iż naruszenie dotyczyło nieprzeważającej ilości partii towarów sprawdzonych w toku kontroli, to brak uwidocznienia cen uniemożliwił konsumentom bezpośrednio zapoznanie się z tymi informacjami, co w istotny sposób naruszało ich interesy. Przy ocenie tej przesłanki słusznie uwzględniono również fakt, że nieprawidłowości zostały usunięte przez stronę w toku kontroli. Prezes UOKiK uważa, że strona miała możliwość takiej organizacji swojej działalności, aby w prosty sposób wykluczyć naruszenie prawa. Powyższe przemawia za tym, iż organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie wyższy niż znikomy stopień naruszenia obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że strona funkcjonuje na rynku od 2013 r. (według wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - CEIDG) i do tej pory nie stwierdził wobec niej naruszenia przepisów w zakresie obowiązku informowania o cenach, co wpłynęło na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej.

Przy ocenie wielkości obrotów i przychodu strony, prawidłowo uwzględniono, że strona przekazała żądane informacje w tym zakresie w postaci zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za 2021 r.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki, jakimi należało kierować się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, stanowiły podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 1 300 zł, jaka została ustalona przez Mazowieckiego WIH. Kara ta jest adekwatna do wagi stwierdzonych nieprawidłowości i odpowiada celom, dla których jest stosowana. Stanowi ona blisko [...] % możliwej do wymierzenia kary i zarazem wielkości przychodu strony za rok 2021. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenach dla 20 ze 100 partii towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży (20% skontrolowanych towarów).

Podkreślić należy, że kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowi sankcję administracyjną, zaś jej celem jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza marką oraz indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym wpływ na decyzje o zakupie towaru. Dlatego rzetelna informacja w tym zakresie oraz możliwość porównania cen wielu produktów ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L z 1998 r. Nr 80, str. 27), który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 684/11 oraz z 19 grudnia 2012, sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być dla niego ostrzeżeniem, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara

powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone odpowiednimi informacjami o ich cenie, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, nałożona na stronę kara pieniężna w wysokości 1 300 zł będzie odczuwalną dolegliwością, pozostając jednocześnie w jej możliwościach finansowych.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona niezwłocznie usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni informacji o cenach w przypadku 20 ze 100 partii towarów włókienniczych oferowanych do sprzedaży (20% skontrolowanych towarów), stąd też wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano.

Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 kpa, gdyż za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, gdyż nie można na podstawie całokształtu zaistniałych na gruncie niniejszej sprawy okoliczności uznać, że cele, dla których nałożona została powyższa kara pieniężna, zostały spełnione w momencie usunięcia przez stronę naruszenia prawa.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji na mniej uciążliwą, należy uznać za niezasadny zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Ponadto uwzględniając, że w odwołaniu strona zwróciła uwagę na swoją trudną sytuację finansową, w tym podniosła, iż zaskarżona decyzja poważnie uszczupli jej budżet, gdyż

obecnie jednym źródłem jej utrzymania jest niewielka emerytura, która nie zaspokaja jej podstawowych potrzeb życiowych, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji finansowej czy materialnej strony może zostać wzięta pod uwagę dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Prezes UOKiK nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, kierując się trudną sytuacją ekonomiczną strony, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowieckiego WIIH wymiarze.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540, ze zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”.

W myśl art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną (w tym przypadku Mazowiecki WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kary pieniężne stają się zaległością w sytuacji, gdy nie zostaną uiszczone w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

[...]